

Xenia

Xenia was een van de zeven afghanenkleuters die eind april 2014 bij Voordewindhond belandden. Het was nog een hele toer om zeven opvangadressen bij elkaar te sprokkelen.

Rating: Not Rated Yet

[Ask a question about this product](#)

Description

Want voor het verblijf in een pension waren ze ten eerste te jong en ten tweede werd het echt de hoogste tijd dat de dames en heren Afghaan iets gingen leren. Daarvoor hadden ze namelijk vrijwel niets geleerd. Ze hadden nog nooit een halsband om gehad en konden dus ook niet aan de lijn lopen. En zindelijkheid was een volstrekt onbekend begrip. Op weg naar de verblijfplaats van de pups moest er nog voor één een opvangplek gevonden worden. Dezelfde dag, welteverstaan! Gelukkig hebben we de laatste tijd veel Afghanen bemiddeld en in die kringen zochten we opvangplekken. De meeste mensen moeten toch wel even goed nadenken of ze wel tijd en zin hebben in het opvangen van een niets-kunnende maar mega-eigenwijze Afghanenpeuter. Zo niet Thea, die we dus pas in de middag vanuit de auto belden. Ze zei wel ik moet er even over nadenken maar binnen 6 minuten ging de telefoon weer. Breng maar. En zo geschiedde. Het is moeilijk te zeggen wie het blijst met het kruimeltje was: de mens Thea, of de honden Hinaarah en Angel. Binnen een minuut had het toch wat schuwe hondje al een naam: Xenia, vernoemd naar een eerdere Afghaan op wie ze erg leek. Wat een welkom!

Na korte tijd kwam er een aftastende sms: wat gebeurt er als ik Xenia wil houden? Nou, dat was nogal eenvoudig! Dan stellen we een contract op, betaal je het adoptiebedrag en klaar zijn we allemaal.

Xenia, heel veel geluk in je leventje! Het komt allemaal goed en binnenkort hopen we je, samen met Hinaarah, te zien, op het Zand van Kootwijk of misschien wel op de Activiteitendag in Meppel?

Nawoord:

In 2017 wisselde Xenia zonder enige ruchtbaarheid van huis. Die wisseling was nodig omdat het vrouwtje van Xenia na een ongeluk slecht ter been geworden was en daardoor het wandelen met twee Afghanen gewoon een te grote belasting was geworden. Het afscheid viel haar dan ook heel zwaar. En natuurlijk gaan wij in dit soort gevallen ons weer inzetten voor een fijn, nieuw huis.

Op het moment dat de moeilijke beslissing tot herplaatsing was gevallen, kregen we bericht van het overlijden van Daisy, een Afghanenvrouw die we jaren geleden ook zonder voorstelling op de site herplaatsten. Omdat zowel het vrouwtje van Daisy als de bijbehorende Salukireu, die ook nooit bij Windtegen stond, erg verdrietig waren, leek een verhuizing van Gigi een goede oplossing voor gelijk twee problemen.

We spraken af bij een wandelgebied, want er moest natuurlijk eerst gewandeld worden om te kijken of Aladdin, die niet de makkelijkste Salukiheer is, wel met Gigi kon opschieten. Dat liep eigenlijk redelijk. Hij liep niet over van enthousiasme en werd zelf lichtelijk chagrijnig toen Gigi met de snelheid van het licht een hele hand van ZIJN hondenkoekjes verslond, maar hij maakte ook geen aanstalten om haar aan te vliegen. En Gigi? Die deed of ze het allemaal niet zag –ze verblikte noch verbloosde. Maar mocht de Salukiheer niet direct overlopen van liefde voor deze zwarte Afghanendame, des te meer stroomde het hart van het vrouwtje over. Er was geen twijfel mogelijk. Gigi ging mee naar huis, naar het diepe Zuiden van Duitsland. En Aladdin, nou, die zou er wel aan wennen. En dat was natuurlijk ook zo!

Veel geluk, Gigi!